

EEN KONINKRIJK 4

Het Koninkrijk Israël en haar diepe val.

In ons vorige hoofdstuk hebben we gezien, hoe God opnieuw begonnen is zich een volk tot eigendom te maken met een eigen land. Dat volk is het nageslacht van Abraham. Uit dat nageslacht koos hij in het bijzonder het nageslacht van de Jacob - de zoon van Isaäk - en daarna de 12 zonen van Jacob. Daarmee was de stamboom van een nieuw volk gepoot.

Opnieuw kwam er hongersnood, wat Jacob ertoe bracht om naar Egypte te vluchten, omdat daar eten was. Daar, in Egypte, verbleven zij 400 jaar en groeiden zij uit tot een volk van miljoenen mensen. Onder leiding van Mozes gaan zij terug naar het eigen en Beloofde Land Kanaän. De Heere noemt het, een land overvloeiende van melk en honing. Tijdens de reis door de woestijn, die 40 jaar geduurd heeft, worden zij een Natie met een Wet en God zelf is hun Koning. Maar Hij stelt wel een voorwaarde Exodus 19:5-6: 'Nu dan, indien gij aandachtig naar Mij luistert en mijn verbond bewaart, dan zult gij uit alle volken Mij ten eigendom zijn, want de ganse aarde behoort Mij. En gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn en een heilig volk. Dit zijn de woorden die gij tot de Israëlieten spreken zult.'

Die gestelde voorwaarde was van groot belang, omdat de ongehoorzaamheid de oorzaak was van de voorgaande gemaakte fout. Vanzelfsprekend moet een volk met een land en een Koning ook een wet hebben. Ook die geeft Hij aan het volk Israël in Exodus 20 met de 10 geboden.

Nu slaan wij 40 jaar in hun geschiedenis over en zijn na een moeilijke woestijnreis met hen in hun Beloofde Land aangekomen. Zij hebben nu als Gods volk alles wat nodig is. Een land, een wet, een huis waarin hun God woont, en het voorschrift, dat ze naar God moeten luisteren en Hem moeten gehoorzamen.

Bij elkaar lijkt het toch weer veel op Gods Rijk, dat we kennen uit Genesis 2. Eén groot verschil was er echter wel. Het was wel bijzonder goed, maar het was niet volmaakt. Het volk Israël heeft een unieke positie in de gevallen schepping gekregen, maar de grote leugenaar uit Genesis 3 deed zijn werk uitstekend. Opnieuw luisteren zij echter meer naar de leugenaar dan naar God, met alle gevolgen.

Ze gingen zelfs zover, dat ook zij een gewone koning wilden. Eén zoals al de andere volken, die hadden. Daarmee werd net als in Genesis 3 God afgewezen. Ook nu werd het een grote ramp, die tot op de huidige dag voortduurt. Eerst was er een Godsrijk, dat omvatte de hele schepping - zie Genesis 2. Het ging fout door ongehoorzaamheid.

Later kiest God opnieuw. Nu werd het een heel volk met een klein stukje van die grote schepping. Weer ging het niet goed. Mozes had het al geprofeteerd in Deuteronomium 17:14: 'Wanneer gij gekomen zijt in het land dat de Here, uw God, u geven zal, dit in bezit genomen hebt en daarin woont, en gij dan zoudt zeggen: Ik wil een koning over mij aanstellen, zoals alle volken rondom mij hebben, 15 Dan zult gij over u de koning aanstellen, die de Here, uw God, verkiezen zal; uit het midden van uw broeders zult gij een koning over u aanstellen; geen

buitenlander, die uw broeder niet is, zult gij over u mogen aanstellen. 16 Maar hij zal niet veel paarden houden en het volk niet naar Egypte terugvoeren om zich veel paarden aan te schaffen; want de Here heeft tot u gezegd: Op deze weg zult gij nooit meer terugkeren. 17 Ook zal hij zich niet vele vrouwen nemen, opdat zijn hart niet afwijke; ook zal hij zich niet te veel zilver en goud vergaren.'

Deuteronomium 31: 'De Here nu zeide tot Mozes: Zie, de tijd nadert, dat gij sterven zult; roep dan Jozua en ga met hem in de tent der samenkomst staan, opdat Ik hem bevelen geve. Toen gingen Mozes en Jozua in de tent der samenkomst staan. 15 En de Here verscheen in de tent in een wolkkolom, en de wolkkolom stond aan de ingang der tent. 16 De Here zeide tot Mozes: Zie, gij gaat bij uw vaderen te ruste en dit volk zal overspelig de vreemde goden gaan nalopen van het land, waarin het komt; zij zullen Mij verlaten en mijn verbond verbreken, dat Ik met hen gesloten heb. 17 Te dien dage zal mijn toorn tegen hen ontbranden, Ik zal hen verlaten en mijn aangezicht voor hen verbergen, zodat zij verteerd worden en vele rampen en benauwdheden hen treffen. Dan zullen zij te dien dage zeggen: Hebben die rampen ons niet daarom getroffen, omdat onze God niet in ons midden is?

Vanzelfsprekend mocht het niet meer Gods Koninkrijk heten, God was weer weg. Maar omdat heel de schepping Zijn Rijk is en God in de hemelen woont, is er dus nu sprake van het Koninkrijk van de hemelen. Eigenlijk, voor het goede verstaan, zouden we het nu ook het Rijk van de hemelen kunnen noemen. Alles is Godsrijk, maar God als Koning is er niet. Alles is van Hem, maar niet alles dient en aanbid Hem.

Het Koninkrijk der hemelen, dat vaak zo in de Bijbel wordt genoemd, is dus alles omvattend en alles insluitend. Zowel het goede en het kwade, maar God Zelf woont niet in hun midden. De goede mens en de kwade mens. Zijn er dan goede mensen? Zeker wel. Nou zult u misschien wel zeggen: 'Dat is toch wel een soort wat je niet veel tegen komt, broeder.' Dat klopt, maar met de aanduiding 'goede mens' bedoel ik de opnieuw geboren mensen.

Dat zijn mensen, die geboren waren door een man en uit de vrouw en die dus het eigendom waren van de grote leugenaar. Die echter door de nieuwe geboorte door Gods Heilige Geest dus kinderen van God zijn geworden. Dat zijn mensen, die God wel gehoorzamen en hem eren. Hierover moeten wij verderop nog wel meer vertellen, maar voor nu stellen wij vast, dat die opnieuw geboren mensen, mensen zijn, die nu wel deel zijn van het Koninkrijk van God, maar nog leven in het Koninkrijk van de hemelen.

Is het u wel eens opgevallen, dat de benaming 'opnieuw geboren', of 'wederom geboren' in het O.T. niet voorkomt en in het N.T. juist wel. Waarom? Wel, omdat dit in het O.T. niet voorkwam, het was er gewoonweg niet. Je behoorde door geboorte tot het nageslacht van Abraham in de bloedlijn, of, je was een heiden. Daar hoeft u waarschijnlijk niet voor naar een dokter. Of u bent een Israëliër of u bent een heiden door uw eerste geboorte. Ze zijn totaal verschillend: je bent van het uitverkoren volk (uitverkiezing) of niet.

Het ene volk had een Koning en een wet, het andere volk, de heidenen, hadden van alles, maar niet de God van Israël als koning. Het is voor u als heiden

dan ook onmogelijk, dat u een Israëliet wordt. Dat komt door uw bloed. U heeft de bloedlijn van Abraham niet. Om dus een ander soort mens te worden, is maar één manier voor. U kan opnieuw geboren worden door Gods Geest en dan bent u daarna een mens van God. Niets anders is daartoe instaat dat te doen, maar daarmee, of daardoor, bent u beslist niet een Israëliet geworden, maar een gelovige heiden. Wel hebben de Israëliet en de heiden gemeenschappelijk, dat als zij opnieuw geboren zijn, zij dan beiden kinderen van God zijn geworden.

Maar in bepaalde betekenis zijn ze ook weer niet één geworden. De dwaling dat het Joodse volk uit Gods plan zou zijn weggeschrapd is in de eerste paar honderd jaar na Christus al begonnen. Helaas is dat tot in deze tijd ook nog zeer hardnekkig aanwezig binnen kerkgeloven en daarbuiten. Dan denkt men, dat de belofte aan Abraham gedaan en nog tientallen andere niet meer gelden voor de Joden, maar nu voor de kerken zijn.

Deze dwaling wordt 'de vervangingstheologie' genoemd. Dat denken houdt in, dat men vindt dat de kerk de plaats heeft ingenomen van Israël. Dat is absoluut niet waar. Het volk Israël heeft inderdaad weer God verlaten als zijnde hun Koning, toen ze in het hun Beloofde land waren. Maar dat betekent nog niet, dat God hen verlaten heeft. Nee! God gaat door met roepen en zoeken. Zoals Hij deed in de Hof van Eden met Adam en Eva, zo doet Hij dat ook telkens weer met Zijn weg gelopen uitverkoren volk.

Het zijn de profeten wiens taak en werk dat is. God wil Zijn plan doorgeven middels Zijn knechten, die de boodschap van God Zelf hebben gehoord. Zij zijn door Hem gestuurd en bekwaam gemaakt om het goed te kunnen doen. Er is dus wel een groot verschil tussen de Israëliet en de heiden. Dat verschil vinden we al in de roepstem van God.

In het O.T. horen we steeds de roep: 'Bekeert u!' Dat geldt vooral voor het nageslacht van Abraham en Sarai, Gods uitgekozen volk. Als een lid van dat geslacht weggedwaald is van God, dan klinkt de roep: 'Bekeert u!' Voor hen is dat een terecht roepen. 'Bekeert' u betekent 'keer om, kom terug.' Als een Israëliet dat doet, dan is hij weer terug op de plaats, waar hij hoort, weer terug bij zijn God.

Maar juist daarom kunnen we dat woord met diezelfde strekking niet toepassen op een heiden, want diens verleden ligt niet bij de God van Israël. Als wij het woord: 'Bekeer u' zeggen tegen een heiden, dan roepen wij hem op om de slechte wegen, slechte gewoonten of een slecht leven te verlaten, maar hij blijft wel een heiden. Wat beiden wel gemeenschappelijk hebben. Is dat zij opnieuw geboren moeten worden om een kind van God te worden. Wanneer dat is gebeurd, dan zijn beiden in het Koninkrijk Gods, dat in het Koninkrijk van de hemelen is vervat. Het 2^e. Rijk, dat God op deze aarde wilde hebben, is nu middels een heel volk door ongehoorzaamheid, hoogmoed en zucht naar meer en groter stuk gegaan.

Mozes had dit al als een waarschuwing geprofeteerd, hebben in Deuteronomium 17:14-17 net al met elkaar gelezen. Zo'n 500 jaar later is er een koning gekomen, die precies zo was, als waar Mozes hen voor had gewaarschuwd. Zijn naam is Salomo. Hij was een zoon van koning David, die ook geen smetteloos

leven heeft geleefd. David had de troon overgenomen van koning Saul, hij was de eerste koning na de tijd van de richteren. Tijdens de regeerperioden van deze drie koningen is het steeds verder bergafwaarts gegaan. Meer en meer werden ze geknecht door de wereldmachten. 600 jaar na koning Salomo leefde er nog een handje vol mensen van het nageslacht van Abraham in het land Kanaän.

In het jaar 331 v Chr. werd het land veroverd door het machtige Griekse rijk. Veel van de bewoners vluchten het land uit en zochten elders in de wereld een verblijfplaats. Het land Kanaän werd een kolonie van het machtige Griekse rijk, dat vervolgens ook weer ten val werd gebracht door de Romeinse keizer Augustus in het jaar 27 v Chr. die zijn macht door onderdrukking voortzette.

Nu zijn we met ons overzicht aangekomen in de tijd, dat de Heere Jezus werd geboren. Geboren in dat land overvloeiende van melk en honing, waar niet veel meer van over was. De Heere Jezus was een zuiver lid van het nageslacht van Abraham via de bloedlijn van Isaäk, Juda en David. Toen Hij geboren werd, was de situatie van het land en de bewoners diep droevig en schijnbaar hopeloos. Er was een godsdienst ontworpen, die een waterdicht geheel vormde, dat wel, maar het was zonder leven. Het waren vormen en gewoonten.

Men meende te weten hoe het hoorde en daarom moest het zó. De laatste profeet was Maleachi geweest. Ruim 425 jaar geleden was hij overleden. Na hem waren er geen profeten meer gekomen, die Gods wil aan het volk bekend moesten maken. Ongetwijfeld zullen er mannen zijn geweest, die steeds de woorden van de profeten aan het volk hebben doorverteld. Veel van die woorden waren ook op papier gesteld. Maar wie luisterden er nog naar woorden, die in een verleden gezegd waren door die bijzondere mensen, weinigen toch? 'We moeten het allemaal maar geloven, we zien er niet veel van', zullen ongetwijfeld veel van hen gezegd hebben.

Iets geloven, dat is ook zo'n rekbaar begrip. Laat mij het maar zien, dat is de werkelijkheid. Wat ik zie, dat is er, wat ik zie, dat hoef ik niet te geloven, want dan is het er, want ik zie het en dus is het er. Deze gedachtengang is al heel oud, maar we moeten heel goed beseffen dat dit de oude en nieuwe en altijd voortdurende vijand van het geloof is. Wat was er zichtbaar van de zogenaamde gelovige? Zichtbaar was dat zij lid waren van een groep mensen, die precies meenden te weten, hoe je in een God moest geloven, die je niet kon zien.

Dit is trouwens ook niet verdwenen door de tijd heen. Het systeem was perfect samengesteld met leiders en betweters zo gezegd. Er was niks nieuws, er gebeurde niks nieuws en van opschuddingen houden we niet en aan pottenkijkers hebben we een hekel. Wellicht zult u denken: 'Wat triest en uitzichtloos.' Dat klopt, dat is het ook, zo is het leven van de ongelovige, die dat zelf niet gelooft. omdat hij niet gelooft.

Nu we hebben nagedacht over de 2^e. verwerping van God. Deze keer door een heel volk met een eigen land, waarin God woonde in een huis midden tussen het volk. maar wat niet te bereiken was door de mensen van het volk. De zonden van Genesis 3 waren het, die de scheiding maakte. Om die zondenmet te bedekken had de Heere de dierenoffers ingesteld. Eén was er die een keer per jaar bij de Heere mocht komen in het Heilige der Heilige van Gods woning. Dat was

de Hogepriester. Hij mocht dan komen met het bloed van een dier om zijn eigen zonden te bedekken en met het bloed van een dier voor de zonden van het volk. Deze dag werd 'de grote verzoendag' genoemd. De Heere had zich zó met het volk verzoend, maar de zonden waren niet weg, maar bedekt.

Zo wilde de Heere leven met Zijn uitgekozen volk Israël in het hun gegeven land. Maar we hebben het al gelezen, dat er wel een voorwaarde was, ze moesten nu wel luisteren en gehoorzamen. Weer is het echter fout gegaan, we mogen wel zeggen: 'Het is weer grondig fout gegaan.'

Van dat uitgekozen volk met een eigen land en de inwoning van de Heere Zelf, bleef maar weinig over. Ja, een prachtig tempelgebouw, dat was er wel. Gemaakt door een vijand van God, Herodes, maar God was er niet in. Het zogenoemde Heilige der Heilige, was leeg. God was weg. Hij was dichter naar de mens gekomen middels dierenoffers en een eigen land en eigen wetten.

Weer werd hun God door hen afgewezen. Er was weer geen Godsrijk op aarde. Het dieptepunt was nog dieper dan toen in de woestijn. Daar woonde Hij ook in een tent in hun midden, en nu, er was niets anders over dan de woorden van de profeten, die al weer gestorven waren. Een godsdienst, waar God niet in is, is niets anders dan wat godsdienstigheid.

Nu komen we met ons schrijven over Koninkrijken op een zeer belangrijk punt. Nu hier, op dit punt in de geschiedenis, beginnen diversen gedachten en dwalingen, zodat het ons gebed is: 'Heere geef ons licht en inzicht in uw Woord.' Gelukkig is hier niet een definitief einde van zijn bemoeienis met de mens. Hij heeft steeds door de profeten laten zeggen, wat er gaat komen. En waar zij zich als volk schuldig aan maken.

Wat ons echter moet opvallen is, dat er over het grote probleem de zonde en de zonden door de profeten zo weinig wordt geschreven. Jesaja, ja die wel, in het 53^e. hoofdstuk wel heel nadrukkelijk. Als er betere tijden zouden komen, en velen van het volk hoopten, dat er betere tijden zouden komen, dan zou er weer een Koning zijn, Die geboren zou worden uit het geslacht van de vroegere koning David. Hij werd door de profeten 'de gezalfde' genoemd. 'Messias' in het Hebreeuws is in het Grieks 'Christus'.

Als die zou komen, dan zou de vervallen hut van David weer worden opgericht, had de Profeet Amos gezegd. Het verlangen naar een tijd, dat zij weer een koninkrijk zouden zijn met de Heere in hun midden was bij een deel van het volk sterk aanwezig. Dat verlangen was ook sterk bij de discipelen, ook later toen zij apostelen waren. Het laatste, wat zij Hem hebben gevraagd voor Zijn hemelvaart was in Handelingen 1:6: Heere herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël?'

Zij waren ervan overtuigd, blijkt wel uit hun vraag, dat er nog een geweldige toekomst voor Israël was weggelegd. Maar de vraag rijst op of ze de Heere wel goed hebben begrepen? In Handelingen 1:3 lezen we dat Hij veertig dagen tot hen sprak over al wat het Koninkrijk Gods betreft. De apostelen vragen naar het Koninkrijk voor Israël, maar daar heeft de Heere het niet over in vers 3. Nee daar heeft hij het over het Koninkrijk van God.

In zo'n koninkrijk is het niet één land, maar daarin is God alles en is Hij de alleenheerser. Hier vond men in het verre verleden van de Kerkgeschiedenis al een grond om daar de vervangingstheologie op te funderen, die in latere tijd verwoestend is geworden voor het Joodse volk en voor de kerk. Die heeft schade aangebracht en zal nog grote schade aanbrengen, als er geen schuldbelijdenis komt.

De apostelen konden maar niet los komen van de wens, dat er een koninkrijk zou komen voor Israël. Niet alleen de apostelen wensten dat, maar ook een deel van het volk. Zie maar wat het volk doet in Mattheüs 21:7: 'Brachten zij de ezelin en het veulen en zij legden hun klederen er op, en Hij ging daarop zitten, Vers 10: Toen hij Jeruzalem binnen ging, kwam de gehele stad in rep en roer en zeiden wie is dit? En de schare zei: Dit is de profeet, Jezus van Nazaret in Galilea.'

Het moet u toch opvallen, mijn lezer, dat zij Hem geen koning noemen, maar een profeet. Het moet u toch opvallen, dat Hij Zichzelf niet uitroept tot Koning, en waarom doet Hij dat niet? Omdat, wat het volk roept in Mattheüs 21:9, nog niet op Hem van toepassing was. Zij riepen toen: 'Hosanna de Zoon van David, gezegend Hij Die komt in de naam des Heere. Hosanna in de hoogste hemelen.'

Ziet u dat zij dachten, dat Hij nu gekomen was om Koning te worden. Maar Zacharia, de profeet had geprofeteerd over die ezels, had geprofeteerd dat er dan vrede zou komen over heel de schepping. Zacharia 9:10b: 'Een Hij zal de volken vrede verkondigen en zijn heerschappij zal zich uitstrekken van zee, en van de Rivier tot de einden der aarde.

Het mag u duidelijk zijn, dat er drie dingen zijn, die niet kloppen:

1) Hij is geen profeet, maar Gods Zoon. Zo was Hij al bekend gemaakt, toen Hij werd gedoopt, lezen we in Mattheüs 3:17.

2) Hij was nog niet gekomen om een rijk op te richten. Hij is eerst gekomen om de zonde van de hele wereld weg te nemen. Dat werd gezegd bij de doop. Geen sprake van een koninkrijk dus. Zie hiervoor Johannes 1:29, Psalm 40 7-9 en Hebrëeën 10:5-7.

3) Zijn Rijk zou wereldomvattend zijn en niet beperkt tot Israël.

Toen de Heere Jezus geboren werd, was zijn naam 'Immanuël' dat betekent God met ons. Dus God kwam na lange tijd weer terug in de gevallen schepping. Dat is zeker, maar nu als mens, als God, als offer. Hierover kunnen we lezen in 2 Korinthiërs 5:19, dat God in Christus de wereld met zich zelf verzoevende was, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen.

Wat een machtig goede boodschap voor ieder, die weet: 'Ik ben zondig.' Maar het houdt tevens in wat de Heere Jezus in Psalm 40 al gezegd heeft tegen de Vader: 'Vader al die onschuldige dieren, die moeten sterven om de zonden van de mensen te bedekken is voor u niet genoeg, Ik ga Mij geven!' Maar die Ik, was Gods enige Zoon, Die één is met de Vader. Zó was God het, Die de zonde van de wereld wegnam, toen de Zoon Zichzelf offerde op het kruis en de dood inging, waaruit Hij weer opstond als verheerlijkt mens en tevens God was. Met dat doel was Hij gekomen in Zijn eigen land bij Zijn eigen volk en was als mens

uit dat volk geboren. Waarom zó? Omdat de Heere dat aan Abraham en zijn nageslacht beloofd had. Daartoe was Hij uitgekozen en dat nageslacht.

Op één ding wil ik u toch ook nog wijzen. Namelijk dat het offerdier in de offerdienst eigendom moest zijn van de offeraar en dat dus ook daarom de Heere, toen Hij kwam als offer, Hij van dat daartoe uitgekozen volk moest zijn. Hij werd zelfs betaald met 30 zilverstukken.

Maar nu de Heere toch op die ezel rijdt, geeft Hij aan dat Hij wel de geprofeteerde koning is maar nu nog niet. Steeds zegt Hij: 'Mijn tijd is nog niet gekomen!' Dan bedoelt Hij, dat Hij het offer voor de zonden nog niet heeft gebracht. Daarom kan er van enige glorie nog geen sprake zijn.

We horen dat ook zo duidelijk uit de geschiedenis van Petrus. Als de Heere tijdens Zijn wandeling op weg naar Jeruzalem zegt, wat Hem daar te wachten staat en waarom dat is, zegt Petrus door liefde gedreven: 'Maar Heere dat nooit!' Het is u toch wel eens opgevallen, hoop ik, dat de Heere Jezus toen kwaad reageerde. Hij zegt dan tegen Petrus: 'Ga achter mij satan.' Waarom toch zo heftig? Het wordt heel duidelijk, als u begrijpt, dat er één was, die er alles aan deed om te voorkomen, dat Hij het offer ging brengen. Dat was satan, de leugenaar en de grootste vijand van Christus.

Maar Petrus leefde in het Koninkrijk der hemelen. Doordat Hij in het Koninkrijk der hemelen leefde, waren er twee stemmen in hem van de twee heersers. De ene stem was van God en de andere van satan, de leugenaar. Naar die laatste luisterde Petrus toen. Het was wel goed bedoeld van Petrus, maar goede bedoelingen zijn zeker niet altijd goed.

Ziet u, merkt u, dat de mensen de Heere Jezus steeds naar een niveau wilden brengen, waar Hij Zelf nog niet naar toe wou. Eerst moest de zondemacht vernietigd worden door Zijn heilig bloed. Toen Hij de belofte aan de Vader volbracht had aan het kruis heeft Hij Zijn heilig bloed binnengebracht in het hemelse heiligdom. Hoe was de situatie toen met het oog op de koninkrijken van ons onderwerp? Er was het Koninkrijk van de hemelen, met daarin ook het Koninkrijk Gods. Hierin was na Genesis 3 wat dat betreft nog geen verschil gekomen.

Nu komen de vragen van de mensen met koninkrijksgedachten. Zij die vragen: 'En al die wonderen dan? En de Heere Jezus is toch onze Koning geworden? Als je geloof maar groot genoeg is, dan kun je ook veel wonderen doen. Het koninkrijk is er nu toch en door onze inspanning d.m.v. evangelisatie moeten we dat koninkrijk steeds groter maken. Uiteindelijk is er de eindstreep, en dan komt het eindoordeel volgens Openbaring 20. Dan vergaat de wereld en dan komt er een nieuwe wereld.

O ja, en als je sterft, dan ga je naar de hemel, totdat de nieuwe wereld er is, want dan moet je weer uit de hemel naar de nieuwe aarde. Zo ongeveer is het geloof van veel gelovige mensen. Wat is hiervan goed of wat is hiervan misschien niet goed? Ik heb na dit zojuist genoemde overdacht te hebben, besloten niet in te gaan op die verschillen in het geloven. Dan zou ik namelijk ook mee-gaan in allerlei naar mijn opinie zinloze discussies.